Cristian M. Teodorescu

Moartea domnului Teodorescu

Chemaţi-o pe soţia mortului, spuse Doctorul, năduşit. Apoi îşi trase masca pe faţă şi închise după el uşa salonului. Asistenta Trei îşi tropăi tocurile pe podeaua sălii de aşteptare.

— Doamna Teodorescu!… Doamna Teodoreeescuu!… strigă Asistenta cu o voce stridentă. Peste Spitalul Universitar XI se lăsa seara, ceaţa şi smogul Bucureştiului. De ceva vreme, gazele de eşapament aveau un miros pătrunzător, organic, greu de definit.

— Doamna Teodoreeescuu!…

Doamna Teodorescu era o mică bătrânică, oarecum cochetă şi cu un ochi de sticlă. Ieşea cu un aer aiurit din toaleta bărbaţilor.

— Veniţi puţin!

— A… (şi bătrânica nu mai reuşi să articuleze şi al doilea cuvânt „murit”).

Dar reuşi să exprime semnul de întrebare.

— Da. Haideţi că trebuie să rezolvăm cât mai repede. Mai aşteaptă şi alţii.

Doamna Teodorescu fu convinsă relativ uşor să-şi abandoneze vechiul sacou Chanel mov ros în coate şi poşeta roz. De fapt, nu mai opunea nicio rezistenţă. Şi probabil că nici nu va mai opune vreodată.

— Semnaţi aici, doamnă.

Ilizibil.

— Îmbrăcaţi acest halat şi trăgeţi-vă galoşii peste încălţăminte.

Doctorul mormăia pe sub mască.

— Aţi informat-o pe doamna?…

— Că a murit domnul, da. De restul, nu încă.

Doctorul înjură din rărunchi. Îşi şterse năduşeala cu mâneca salopetei şi-şi dădu masca la o parte. O privi pe bătrânică drept în ochiul de sticlă.

— Doamna?…

— Teodorescu, îi suflă Asistenta Doi după ce consultă rapid o foaie de observaţii.

— Doamna Teodorescu, echipa noastră a făcut tot posibilul să-l salveze pe soţul dumneavoastră. Am folosit tehnologii avansate, la nivelul anului 2040. Însă apendicita acută este o boală din păcate încă incurabilă, iar operaţiile au foarte puţine şanse de reuşită, chiar şi cu pacienţi tineri. Inima domnului Teodorescu a cedat.

Domnul Teodorescu zăcea cu spatele în sus, iar Doctorul manevra câteva foarfeci şi pense, operând ceva în zona lombară.

— Autofinanţarea spitalului, scrâşni Doctorul. Suntem obligaţi să prelevăm toate organele care se pot recupera. Sunt convins că domnul n-ar fi avut nimic împotrivă. Organele pe care i le vom preleva pot salva vieţi.

— Aşa este, spuse doamna Teodorescu. N-ar fi avut nimic împotrivă.

— Începem cu rinichii şi cu ficatul. Acestea sunt obligatorii. Pentru celelalte, va trebui să ne daţi aprobarea dumneavoastră.

Şi Doctorul se adânci din nou în postoperaţie.

— Ce puţin sânge… murmură doamna Teodorescu.

Într-adevăr. Cadavrul era deschis în mai multe locuri, dar cursese foarte puţin sânge.

— Vă pricepeţi?… se interesă Asistenta Unu.

— Da. Am fost contabilă.

— Primul lucru pe care l-am prelevat a fost sângele, spuse Doctorul din spatele măştii. Când a devenit clar că nu-l mai puteam salva, i-am pompat sângele afară, spre centrul municipal de perfuzii. Sunt convins că n-ar fi avut nimic împotrivă.

— Sau că „n-avea”… îndrăzni Asistenta Trei.

Doctorul se prefăcu, ostil, că nu auzise.

— Domnul Teodorescu a fost donator de sânge, continuă el. Sunt convins că n-ar fi avut nimic împotrivă.

— Aşa este, spuse şi doamna Teodorescu.

— Iată primul rinichi.

Asistenta Doi înhăţă un registru negru şi un pix roşu.

— Rinichi stânga, declară Doctorul.

— Calitatea?… Întrebă Asistenta Doi.

— Mărime 9, 5, calitatea B.

Rinichiul fu plasat într-o cutie de inox care fu introdusă într-o altă cutie din inox, mai mare. Doamna Teodorescu privea cu ochiul gol. Da, va salva câteva vieţi de data aceasta, îşi spuse. Totdeauna şi-a dorit aşa ceva.

— Rinichi dreapta, mărime 9, 75, calitatea FB, spuse Doctorul după o vreme. Trecem la ficat, adăugă după ce rinichiul dreapta fu introdus în altă cutie mică din inox.

Asistenta Doi, însărcinată cu partea de scriptologie, pregăti

câteva borderouri, pe care să le aibă la îndemână, apoi i le arăta doamnei Teodorescu.

— Va trebui să semnaţi aici şi aici şi aici, pentru fiecare organ prelevat.

— Este singurul document care dovedeşte că ne-am făcut meseria, îi explică Doctorul, devenit brusc ceva mai amabil. Altfel nu ne luăm salariile. Haideţi să-l întoarcem.

Întoarseră mortul cu faţa în sus. Domnul Teodorescu nu era prea greu. Doamna Teodorescu dădu şi ea o mână de ajutor. Era conştientă că trebuia să se termine totul cât se poate de repede. Mai aşteptau şi alţii la rând.

Doctorul continua să taie cu gesturi precise.

— Ce ficat mare! exclamă Asistenta Unu.

— Nu mă miră deloc, spuse şi doamna Teodorescu.

Doctorul extrase ficatul şi-l pipăi cu grijă, privindu-l de aproape şi din mai multe unghiuri.

— Dar să ştiţi că este sănătos. Extrem de sănătos. Nu are niciun fel de noduli sau cavităţi. Categoria – hai să zicem B, mărimea 10XXL.

— Trebuie să găsesc o cutie mai mare, declară Asistenta Trei şi ieşi.

Cutiile hepatice normale erau prea mici. Ficatul fu plasat într-o tăviţă, în aşteptarea cutiei.

— Urmează pancreasul, doamnă, spuse Asistenta Doi. Semnaţi, vă rog. Asta numai dacă nu cumva aveţi ceva împotrivă.

Doamna Teodorescu se conformă şi semnă, de trei ori ilizibil.

— Bun şi pancreasul, declară Doctorul. Categoria B, mărimea 9.

— Cu inima va fi mai greu, spuse Doctorul şi apucă fierăstrăul electric. Nu ştiu de ce se tot ambiţionează ăştia să ne pună să scoatem inimi, când la noi în ţară nu s-a făcut încă niciun transplant de inimă.

— Am auzit că le trimit în Ungaria, spuse Asistenta Unu.

Asistenta Trei se întorsese, se ocupase de ficatul domnului Teodorescu şi se alăturase grupului postoperatoriu.

Coastele domnului Teodorescu trosniră una după cealaltă. Din când în când, Doctorul se oprea din tăiat şi Asistenta Unu extrăgea cu grijă câte o bucată de os.

Doctorul simţea nevoia să vorbească.

— Doamna Teodorescu, înţeleg că nu aveţi nimic împotrivă să folosim tot ce mai poate fi folosit de la defunctul dumneavoastră soţ.

— Aşa este, încuviinţă bătrânica. Nici el n-ar fi avut nimic împotrivă.

— Pe acasă nu mai aveţi nimic care să-i aparţină? Haine, obiecte personale? Sau poate vreţi să le daţi de pomană?… Asistentele se cutremurară, oripilate.

— Nu, spuse repede doamna Teodorescu. Am discutat de mai multe ori cu el subiectul acesta. Am fost amândoi atei, de când ne-am cunoscut. Nu va fi niciun fel de ceremonial şi cu atât mai puţin nu voi face pomeni şi pomeniri. Cum poţi să-ţi închipui că mortului îi va fi mai bine în viaţa de apoi dacă tu dai de pomană mâncare sau îmbrăcăminte!…

— Ne-au ajuns două milenii de obscurantism, declară Doctorul.

— Plus că unde să-l mai îngropi în aglomeraţia asta? spuse şi Asistenta Unu. Cimitirele s-au cam desfiinţat, cel puţin în oraş. Chiar şi la Belu vor să extindă Mall-ul peste cimitir. Iar crematoriile normale consumă combustibil şi poluează.

— Mortul e mort şi gata, spuse şi Asistenta Doi, apoi se interesă de dimensiunile inimii răposatului.

— Calitatea FB, mărimea 9, 75.

Doamna Teodorescu vru să întrebe cum de mai putea avea inima aceea calitatea FB, dacă cedase, dar totdeauna îi displăcuse să fie luată de sus de aşa-numiţii specialişti; era ea contabilă, dar avea orgoliile ei. De exemplu. Aruncă o privire asupra borderourilor şi descoperi trei greşeli de completare în adnotările Asistentei Doi.

Doctorul încă mai muncea să extragă inima aceea.

— Dacă n-aveţi nimic împotrivă, atunci, o să vă rugăm să ne aduceţi aici, la spital, şi lucrurile personale ale mortului. Să vedem ce se poate recupera din ele. Ştiţi, v-am vorbit de problema autofinanţării.

— Ştiam că-mi veţi cere acest lucru, spuse doamna Teodorescu pe un ton oficial. Lucrurile personale şi obiectele de inventar care au aparţinut soţului meu sunt sortate şi ambalate, gata să fie evacuate din apartamentul meu.

— E mai bine aşa.

— N-ar fi avut nimic împotrivă.

— Exacerbarea amintirilor despre persoanele defuncte generează obscurantism.

— Semnaţi aici şi aici şi aici. Pentru inimă.

— Ce urmează? se interesă doamna Teodorescu.

— Ochii, spuse Doctorul. Purta ochelari? se interesă el.

— N-a purtat niciodată. Avea o vedere foarte bună.

— Atunci trebuie neapărat să-i recuperăm. Ştiţi că la noi în spital s-a realizat primul transplant de ochi din tot Sectorul 5?

— Atunci… Atunci, îndrăzni bătrânica, poate mă ajutaţi şi pe mine cu un ochi de-al lui. Ştiţi… am un ochi de sticlă. Dreptul.

Patru perechi de ochi ale personalului medical îi fixară ochiul de sticlă, apoi pe cel sănătos.

— Nu merge, spuse Doctorul.

— Nu aveţi aceeaşi culoare, spuse Asistenta Unu.

— Nici acelaşi mod de a vedea lucrurile, afirmă Asistenta Doi după ce consultă foaia de observaţii.

— Ochii defunctului vor ajunge în baza noastră de ochi, decise Doctorul. Pregătiţi cutiile.

Postopera cu pricepere şi în curând domnul Teodorescu căsca spre tavan două găvane negre, din care se prelingeau două firişoare anemice de sânge.

— Semnaţi, vă rog, doamnă. Ce urmează acum? o întrebă pe Asistenta Doi peste capul doamnei Teodorescu.

— … testiculele.

— Aşa. Doctorul apucă o foarfecă mare şi decupă scrotul. Asistenta Trei pregăti cutiile.

— Aţi avut copii? întrebă Doctorul în timp ce tăia.

— Nu.

— Se cunoaşte. Mărimea 4, calitate S. Intră amândouă în aceeaşi cutie.

— Şi nu e vorba numai despre copii, spuse Asistenta Doi cu ochii în registre. Se pare că a fost un om de nimic. Toţi îşi băteau joc de el. Semnaţi aici.

— Mai este mult? întrebă doamna Teodorescu.

— Acum va dura ceva mai mult, spuse Doctorul. Trebuie să extragem creierul, măduva spinării şi măduva osoasă.

— Creierul?… dar ce faceţi cu?…

— Doamnă, ştiţi la fel de bine ca mine că nu se poate vorbi despre transplant de creier. Pe de altă parte, ne interesează să recuperăm neuronii chiar şi aşa, morţi. Citoscheletul neuronal este format din microtubuline care se extrag şi se folosesc în industria de calculatoare. Evident, nu la noi. Dar le exportăm.

— Scrie şi aici, îi arăta doamnei Asistenta Doi pe borderou. Uitaţi-vă, articolul: materie primă cuantică.

— De fapt, este pentru calculatoare cuantice, îşi etală cunoştinţele Asistenta Trei.

De data aceasta, pregătirea postoperaţiei dură ceva mai mult. Doctorul apucă un burghiu şi execută o gaură între găvanele defunctului. Apoi înşfăcă un alt dispozitiv şi începu să-l învârtă în gaură, cu precizie şi răbdare.

— Tarodează. Realizează un filet, spuse Asistenta Unu. O tehnologie pusă la punct în spitalul nostru în premieră municipală.

După ce realiză filetul, Doctorul mai înşfăcă un burghiu mai mic şi perforă scurt, ferindu-se la timp să nu fie împroşcat de lichidul cefalorahidian.

— Nu vă interesează ce fel de creier a avut? întrebă doamna Teodorescu.

— Deloc. Noi recuperăm doar microtubulinele. Acestea sunt la fel, indiferent de creier. Diferă doar de la o specie la alta.

— Uitaţi-vă, nici pe borderou nu e rubrică curmărimea şi calitatea…

— Da, dar la UM scrie kilograme, observă şi doamna Teodorescu.

— Îl cântărim la sfârşit.

— De fapt, vom extrage şi măduva spinării prin acelaşi procedeu spuse Doctorul. Pompare.

Înşurubase în filetul realizat un ştuţ ca pentru aer comprimat, prevăzut cu un robinet mare, albastru. De la ştuţul acela pleca un tub gros semitransparent care ducea spre un borcan, unde fu înşurubat de Asistenta Unu. Asistenta Trei conectă borcanul la o pompă de vid.

— Gata, spuse Doctorul. Porniţi pompa.

Pompa huruia foarte tare. Pe tubul transparent începu să se prelingă, întâi în firişoare, apoi în vălătuci, creierul şi măduva spinării domnului Teodorescu.

— Va trebui să schimbăm pompa asta, strigă Doctorul. Să faceţi referat şi să-l duceţi la contabilitate.

Huruitul urcă cu o octavă, semn că operaţiunea se cam terminase. Doctorul manevră butonul pompei cu piciorul şi în salonul de postoperaţie se aşternu liniştea.

— Doamna Teodorescu, spuse Doctorul, ca să fim mai eficienţi şi

având în vedere că sunteţi gata, ar fi bine să mergeţi acasă şi să ne aduceţi efectele personale şi obiectele de inventar ale defunctului. Poate în două-trei ore terminăm de tot cu dânsul.

— Urmează o postoperaţie care durează mult, reluă Doctorul. Trebuie să extragem intestinele şi măduva osoasă. Până ne ocupăm noi de aceasta, dumneavoastră vă puteţi şi întoarce. Luaţi un taxi, să ştiţi că se decontează.

Doamna Teodorescu plecă. Îşi lăsă halatul, îmbrăcă vechiul ei sacou Chanel şi ieşi în aerul acela de afară cu miros pătrunzător. I se făcu dor nu de soţul său, ci de sala aceea de postoperaţie, cu aerul filtrat, purificat şi dezinfectat.

Ajunsă la blocul unde locuia, luă liftul, apăsă pe butonul 7, coborî la etajul 6 şi mai urcă un etaj. În casă, totul strălucea de curăţenie. După ce-şi dusese soţul la spital, curăţase tot apartamentul, cu râvnă şi ordonase totul mai ceva ca în Biroul Central de Contabilitate al Casei de Sănătate. Hainele domnului Teodorescu erau ambalate în saci mici, ca pentru puterile ei. Făcu mai multe drumuri până jos, unde o aştepta taxiul, cărând cu paşi mărunţi sacii aceia, apoi cutiile de carton în care înghesuise (de data aceasta, fără să le ordoneze prea tare) hârtiile de pe birou, de sub birou şi din jurul biroului domnului Teodorescu.

Portbagajul taxiului era plin şi trebui să mai pună din cutii şi pe bancheta din spate.

— Haideţi – doamnă – mai repede, căscă plictisit taximetristul şi se scobi între măsele, după care îşi suflă nasul cu zgomot, pe geam. Asculta manele.

— Gata gata, suspină ea. Mai era puţin şi se termina totul. Mergem înapoi la spital, spuse după ce se prăbuşi pe scaunul din faţă dreapta.

— Aveţi un mort? se interesă taximetristul care-şi spusese că n-ar fi stricat un dram de politeţe.

— Soţul meu.

— Dumnezeu să-l odihnească.

Doamna Teodorescu se oripila la auzul acestor cuvinte, însă îşi aminti că trăia într-o ţară liberă şi că dreptul la convingeri religioase era garantat de Constituţie, deşi descurajat oficial de Preşedinţie şi de mass media. Mai ales că taximetristul nu rostise aceste cuvinte cu prea mare convingere. Spera, probabil, un bacşiş. Şi în vederea acestui scop

şoferul angajă o discuţie despre cât de proastă este benzină asta organică pe care au pus-o „ăştia" în vânzare la pompe şi cum el „bagă" numai benzină din ailalta, „de-aia bună". Identificase în ochiul dinspre el al doamnei Teodorescu (cel de sticlă) un licăr de aprobare. Însă doamna nu-i răspunse în niciun fel.

Şi nu obţinu bacşiş. În plus, doamna Teodorescu îi ceru şi chitanţă pentru cursa efectuată. Taximetristul nu se mai obosi să coboare de la volan şi dădu în mod ostentativ manelele la maximum. Doamna Teodorescu descărcă singură pe peronul spitalului cei 5 saci şi 6 cutii, apoi le lăsa acolo şi urcă în salonul de postoperaţie.

În salon mai apăruseră două borcane marcate cu „măduvă osoasă", iar intestinele erau roluite cu grijă într-un sul îngrijit, pus la uscat deasupra chiuvetei. Din domnul Teodorescu rămăsese un morman de oase tăiate bucăţi şi carne sângerândă, fără nicio formă, totul îngrămădit într-o cadă de plastic aşezată pe un cărucior.

— Semnaţi aici.

— Ce se va întâmpla cu restul? se interesă ea.

Doctorul se îndreptă de spate. Era vizibil obosit. Îşi scoase masca şi mănuşile.

— Aici nu mai este treaba mea. Dar să ştiţi că avem în spital tehnologie germană de ultimă generaţie. Chiar ar fi indicat – dacă aveţi ceva timp – să vedeţi ce se va întâmpla în continuare. Mergeţi cu domnişoara.

Domnişoara era Asistenta Doi şi care, din cauza registrului gros pe care-l completă, îşi atrăsese o oarecare simpatie din partea doamnei Teodorescu. Începu să împingă la cărucior, iar doamna Teodorescu o urmă docilă. Îi vorbi peste umăr.

— Instalaţia a venit de acum doi ani şi abia de o lună au pus-o în funcţiune. Ţesuturile sunt supuse unor descărcări de înaltă tensiune, în impulsuri ultrascurte, care perforează membranele celulare. Rezultatul este că se produce o deshidratare totală, în care extragem tot lichidul, împreună cu sărurile, uleiurile şi mineralele din aceste celule. Se obţine un fel de ulei care, prin distilare, produce materie primă pentru industria petrolieră.

— Benzină?

— De exemplu. Sau uleiuri de motor. Sau detergenţi.

Trecuseră de nişte uşi metalice cu inscripţii de Pericol de Moarte în limbile română şi germană.

— Ajutaţi-mă, îi ceru Asistenta Doi.

Se opintiră amândouă să deşerte conţinutul cadei de plastic într-un jgheab metalic, apoi Asistenta apucă un soi de paletă şi împinse carnea şi oasele tăiate spre intrarea în dispozitiv.

— Priviţi aici.

Rămăşiţele domnului Teodorescu se aflau într-un cilindru transparent, din sticlă groasă. Totul era conectat prin nişte cabluri groase la instalaţia de înaltă tensiune al cărei bâzâit se făcea simţit de la distanţă.

— Apăsaţi dumneavoastră pe buton, dacă doriţi.

Butonul era mare şi bineînţeles roşu.

— Nu se va întâmpla mare lucru.

Doamna Teodorescu nici nu se aştepta să se întâmple ceva semnificativ. Experienţa ei de contabilă îi dovedise în repetate rânduri că minunile tehnologice cu care se tot lăudau doctorii sau inginerii erau nişte mari porcării decepţionante. Apăsă butonul.

În cilindrul de sticlă se produse o descărcare opacizând pereţii de sticlă aproape în întregime. Doamna Teodorescu nu reuşi să-şi dea seama în ce se transformase cadavrul sau ce mai rămăsese din cadavru. După care văzu un piston imens care comprima tot ce mai putea exista în acel cilindru, după care printr-un tub se prelinseră câţiva zeci de litri dintr-un lichid gălbui.

— E bine aşa. Chiar că se recuperează totul, gândi ea cu voce tare. Alungă un gând parazit despre mirosul acela pătrunzător pe care-l aveau gazele de eşapament de câteva luni încoace în Bucureşti.

— Haideţi înapoi. Să ne ocupăm şi de obiectele personale.

Sacii şi cutiile cu care venise doamna Teodorescu fuseseră cărate în salonul de postoperaţie; Doctorul deschisese unul din sacii de haine şi inspectă conţinutul împreună cu Asistenta Trei. Îşi pusese din nou mănuşi de latex.

— Sigur le-aţi sortat bine, doamnă?

— Da. Am mai avut un mort pe scara noastră, luna trecută, şi am văzut cum se face.

— Bine, atunci, spuse Doctorul. Ţesăturile – la ţesături. Pantofii – la pantofi. Erau din piele? se interesă. Perfect, reluă după aprobarea doamnei Teodorescu. Totul se recuperează. Tehnologie germană. Va fi o contribuţie semnificativă la autofinanţarea pe săptămâna aceasta. Aşa un deces organizat nu prindem în fiecare zi. Să ştiţi că se cunoaşte

că aţi fost contabilă, doamna Teodorescu.

— Cu hârtiile acestea ce facem? întrebă Asistenta Doi arătând cutiile aduse de jos. Ea începuse să aibă un oarecare respect pentru hârtii.

— Mergeţi cu ele la centrală. Doctorul se întoarse spre doamna Teodorescu:

— Avem centrala cu randamentul cel mai ridicat din sector. Tehnologie elveţiană.

Asistenta Doi se apropie de doctor, îi şopti ceva, apoi se îndreptă cu registrele către doamna Teodorescu.

— Am cântărit hârtiile. 32 kilograme. Vom produce peste 50 de kilowati-ora. Semnaţi aici.

Asistenta Unu intră purtând sub braţ un fel de disc din carton.

— Doamnă, spuse Asistenta Unu, vreţi cumva să luaţi acasă… ce-a mai rămas din dânsul?…

Îi întinse obiectul acela sub forma de disc. Era un fel de carton presat, moale la atingere, însă dur la consistenţă, cafeniu cu nuanţe cărămizii.

— E ceea ce rezultă în urma descărcării, deshidratării şi presării. Abia l-am scos din cilindru. E călduţ, vedeţi?

— Dacă nu vă trebuie, îl iau, spuse doamna Teodorescu. Se mai poate face ceva cu el aici?

— Aici, nu, spuse Doctorul. Dar se poate folosi ca material de construcţii. Din panouri din acestea se fac de exemplu postamentele pentru statui. Sunt suficient de elastice şi rezistente la cutremur.

— Dacă nu-l luaţi, spuse Asistenta Doi, îl vom dona noi Primăriei. Tocmai se ridică statuia lui Caragiale pe strada Eminescu.

— Trimiteţi-l primăriei, decise cu indiferenţă doamna Teodorescu.

— Semnaţi aici. Şi acum putem merge cu hârtiile la centrală.

Doamna Teodorescu luă două cutii cu hârtii, iar Asistenta Doi celelalte trei. Ieşiră poticnindu-se pe uşă şi le trântiră pe un cărucior cu rotile.

Centrala nu funcţiona în permanenţă, ci doar atunci când se furniza combustibil. Aranjară hârtiile în cuptor, apoi Asistenta Doi închise uşiţa din sticlă termorezistentă.

— Şi cam asta a fost tot, spuse ea. Aprindeţi focul. Apăsaţi aici.

Doamna Teodorescu apăsă şi focul izbucni în cuptor, ca din

senin. Hârtiile se mistuiră repede şi doamna Teodorescu îşi spuse că şi inginerii şi inventatorii ăştia mai fac ceva treabă din când în când. Uite cum au recuperat din el tot ce se putea recupera. „Bine că măcar a folosit şi el la ceva”.

Focul ardea hârtie după hârtie, pagină după pagină. Şi doamna Teodorescu privi o ultimă pagină aprinzându-se, aproape lipită de uşiţa de sticlă, săltând ca şi când ar fi vrut să scape de acolo. În susul paginii scria „Moartea domnului Teodorescu”.

Cristian M. Teodorescu

Leave your response!

Add your comment below, or trackback from your own site. You can also subscribe to these comments via RSS.

Be nice. Keep it clean. Stay on topic. No spam.

Name (required)

Mail (will not be published) (required)

Website (opţional)

You can use these tags:

ea href = ” title =”, „> <abbr title =”, „> <acronym title =”, „> <b> <blockquote câte =”, „> <câte> <code> <del datetime =”, „> a> <q câte = ” ”> <strike>

This is a Gravatar-enabled weblog. To get your own globally-recognized-avatar, please register at Gravatar.

Submit Comment

CAPTCHA Code

Articole SRSFF (RSS)
Comentarii (RSS)

sondaj

Cum consideraţi gestul SRSFF de a oferi gratuit, la lansare, volumul „Alte ţărmuri”?

- Un gest de generozitate pentru sefeul românesc (78%, 112 Votes)
- Un gest frumos, dar inutil într-o lume mercantilă (13%, 18 Votes)
- O excentricitate marca SRSFF (6%, 8 Votes)
- Un gest de prost gust, sper să nu se mai repete (3%, 5 Votes)

Total Voters: **143**

Vote

Loading...

- Polls Archive **arhiva**

rubrici

- Autor X (1)
- Contra-editorial (3)
- Cronici (36)
- Editorial (44)
- Eveniment (16)
- Fandom (60)
- Mapamond (27)
- Profil (9)
- Prospectărt (12)
- Proză (44)
- Surfer (42)

calendar

June 2010

M	T	W	T	F	S	S

«May

June 2010

M	T	W	T	F	S	S
	1	2	3	4	5	6
7	8	9	10	11	12	13
14	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26	27
28	29	30				

SRSFF recomandă: de ascultat

- Exploratorii lumii de mâine – realizator: Ştefan Ghidoveanu – În a doua şi a patra sâmbătă din fiecare lună, de la ora 13: 15

SRSFF recomandă: de citit

- În fiecare vineri – Rubrica de science-fiction şi fantasy

SRSFF recomandă: reviste online şi site-uri

-
-
-
-
-
-
-
-
-

edituri & librării recomandate de SRSFF

-
-
-
-
-

bloguri recomandate

- Bebe şi Voicu
- Biblioteca Babel
- Blog de cărţi
- Blogul editurii Nemira
- Blogul lui Feri

- Capricornk13
- Colierul de perle al bunicii
- Cu musca la arat
- Culturalsflearnings
- Cum vă place
- Horia Gârbea
- Horia Nicola Ursu
- SciFIB – log
- Ştefana Czeller
- Stil, substantiv
- Ţesătorul **etichete**

Ştefana Czeller Ştefan Ghidoveanu Alexandru Ungureanu Alex Popescu Ana Antonescu Angelo Mitchievici Antuza Genescu Balin Feri Cătălin Sturza Cornel Secu Costel Baboş Cristian M. Teodorescu Cristian Tamaş Cristian Tudor Popescu Daniel Dociu Danuţ Ungureanu Dario Pecarov Diana Alzner Doina Hanu Dragoş C. Butuzea Dragoş Jieanu Dumitru Cl. Stătescu Gheorghe Rogoz Gregory Benford Helion Horia Gârbea Ion Hobana Laura Sorin Lino Aldani Liviu Radu Luciana Grosu Mihai Dan Pavelescu Mihai Iovănel Mircea Opriţă Mugur Cornilă Paul Cernat Prospectărt Proză Rudi Kvala science-fiction Sebastian A. Corn Silviu Genescu Sorin Camner tehnici literare Victor Martin

You need to log în to vote

The blog owner requires users to be logged în to be able to vote for this post.

Alternatively, if you do not have an account yet you can create one here.

Powered by Vote It Up **cele mai recente articole**

- Stil, substantiv (9. Tratează-te de adjectivită!)
- Prospectărt – vineri 25 iunie
- Dragoş Jieanu la SRSFF
- Bo – Gheorghe Rogoz
- Autodafé la Prospectărt

Cele mai comentate articole

- Aşteptările cititorului (amator) de science-fiction
- Anglomania salvează România

- Omohom – Cristian Tudor Popescu
- Cormac McCarthy-Drumul
- Bicicleta, maşina de speriat scriitori **comentarii recente**
- Aspoiu on Seniorii imaginaţiei
- Dorian on Seniorii imaginaţiei
- Victor MARTIN on Nautilus – iunie
- Flavian Petraru on Brandon Sanderson – Elantris
- Kvala on ΠανΓαια

Powered by Word Press Log în Entries (RSS) Comments (RSS) Arthemia theme by Michael Jubel Distributed by eblog Templates